

“PROJECTE DE LLEI DE CONTRACTES DE SERVEIS #LleiAragonés: un nou atac als drets més bàsics”

Ja fa anys, preguntada sobre el seu llegat polític i econòmic Margaret Thatcher ho tenia clar: “la meva millor creació ha estat Toni Blair i la ‘tercera via’”. En efecte, la conversió de determinades esquerres al socio-liberalisme i al marc neoliberal, van ser, de fet, les que van permetre construir els consensos socials per la major onada d’externalitzacions i privatitzacions de la Unió Europea en tota la seva història.

Com ja hem pogut veure i patir els darrers anys, en educació per posar un exemple, amb l’arribada de la LEC de la mà del “socialdemòcrata” Maragall, aquesta conversió no va de fer una privatització aquí i un altra allà... sinó d’un autèntic canvi de paradigma en les polítiques de gestió dels serveis públics.

Una concepció que emula els models de gestió de l’empresa privada i concep els serveis públics, ja no com uns drets fonamentals que cal preservar de la lògica depredadora del mercat, sinó que, per contra, entén que l’obligació de les administracions és anar descentralitzant i posant de mica en mica els (abans immensos) recursos públics de la ciutadania en mans de la iniciativa privada (de la “societat civil”). De manera que el rol i responsabilitat de l’administració s’adapta cada vegada més al paper d’un simple supervisor i distribuïdor de recursos públics que, a través d’incentius i avaluacions, ha de fomentar aquesta mateixa iniciativa privada.

D’aquesta manera les administracions van confiant progressivament els recursos i la gestió de necessitats i drets tan bàsics com la sanitat i l’educació a les “virtuts reguladores” del mercat: competitivitat, productivitat, rendibilitat i eficàcia esdevenen així els nous “mantres” que permeten sotmetre els drets socials a la lògica del benefici i adaptar els serveis públics a les necessitats del mercat (això sí: amb “responsabilitat i sensibilitat social” perquè cap ànima bella

es pugui ofendre). Amb totes les conseqüències que això sempre comporta: accés desigual als serveis, polarització i segregació social, precarització laboral, externalització, mercantilització i finalment privatització.

És en aquest context on cal situar **el Projecte de Llei de Contractes de Serveis a les Persones, #LleiAragonès** per tal d'entendre el camí que s'obre pel futur dels serveis públics a Catalunya. Es tracta de consagrar un model que per la via dels fets consumats ja s'ha anat configurant durant els darrers anys a Catalunya, ara es tracta d'institucionalitzar-lo i estendre'l i tot amb l'excusa de que s'està obeint una directiva Europea. Excusa totalment falsa, com la Fapac no es cansa d'assenyalar "Cap directiva europea obliga a externalitzar via contractació pública els serveis a les persones".

El dia 7 de juny de 2019 la IAC va participar en la primera reunió entre diversos moviments i entitats socials, preocupats per la possible aplicació de aquesta llei, que no és res més que un intent d'externalització massiva dels serveis bàsics a les persones, un atemptat més, però aquest cop molt més gran i massiu, d'aprimar el ja escanyolit Estat de Benestar que ens queda. És un intent de mercantilització dels nostres drets fonamentals, sobretot els referits a Educació, Salut i Serveis Socials.

S'han llistat en diferents annexes d'aquesta llei, anomenats com a codis CPV, els possibles serveis susceptibles de ser privatitzats, fins a 110 dels que recull son referents, per exemple, a Salut i Serveis Socials, com podrien ser serveis de Pediatria, Ginecologia, Atenció Domiciliària, Salut sexual i reproductiva, serveis de dependència i d'orientació laboral. En el cas de l'àmbit escolar recull la preescolar P3, P4, P5, l'educació especial i inclusiva i l'educació d'adults entre d'altres.

Tots aquests serveis prestats directament per l'Administració Pública ara podrien ser prestats per diferents empreses privades, escapant així del control parlamentari. De fet, **aquesta llei no recull les figures contractuals com convenis i concerts, que fins ara eren les pròpies de l'Administració i aposta en canvi per la contractació de mercat, amb la preocupant recollida de la figura de la subcontractació en l'article 22.** Entenem que si no aturem l'aplicació d'aquesta llei, entrem doncs en una mercantilització sense fre dels drets fonamentals, i no ens posicionem en contra només pel fet de que les noves formes contractuals puguin ser negoci i benefici només d'uns quants, sino perquè, a més, amb experiències prèvies d'externalitzacions de serveis hem vist com aquests sempre ens han sortit més cars i ens han donat menys qualitat, que quan s'havien donat directament per l'Administració.

Des de la IAC sempre hem apostat per la gestió pública directa i democràtica dels serveis públics, doncs són un dret inalienable de la ciutadania conquerit a base de les lluites de la classe treballadora. Que un conseller d'un partit que s'autoanomena d'esquerres vulgui institucionalitzar un model que sotmet a l'espoli social tots aquests drets, i en un moment on en molts àmbits hi ha una mobilització i un debat obert de les persones treballadores i usuàries sobre la gestió directa i/o pública dels mateixos, tancar amb una llei privatitzadora per la porta del darrere els límits del debat i d'allò possible és un autèntic insult a qualsevol mínima idea de sobirania social. I com no, el límit sempre és el mateix: el sacrosant benefici privat (amb Responsabilitat Social Corporativa, això sí).

Des de la IAC com a intersindical majoritària de la Funció pública, ens oposem frontalment a aquest projecte de llei i cridem a la mobilització de les persones treballadores i usuàries contra aquest nou atac al drets més bàsics de la ciutadania i de les treballadores públiques.

Setembre 2019